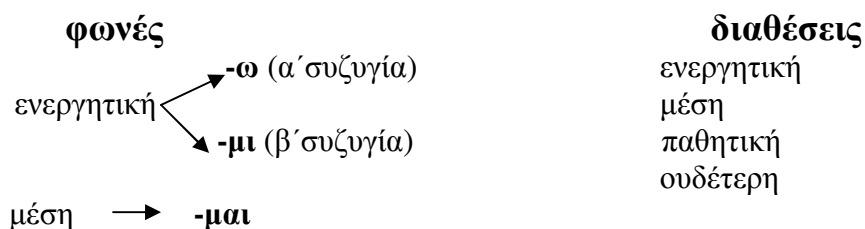
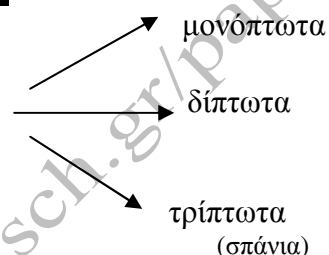

ΡΗΜΑ

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ

- εξαρτάται από ενεργητικά ή μέσα μεταβατικά ρήματα
- πάντα σε πλάγια πτώση (γενική, δοτική, αιτιατική)
- μπορεί να είναι **ουσιαστικό, αντωνυμία, αριθμητικό, επίθετο, μετοχή, ολόκληρη πρόταση, απαρέμφατο**, κάθε **άκλιτη** λέξη που με άρθρο ουσιαστικοποιείται, σπάνια **εμπρόθετος** προσδιορισμός
- των δίπτωτων ρημάτων το ένα αντικ. λέγεται **άμεσο** και το άλλο **έμμεσο**

αιτ. > γεν. > δοτ.
(άμεσο) (έμμεσο)

Όταν και τα δυο ρήματα βρίσκονται σε αιτιατική, άμεσο είναι αυτό που δηλώνει πρόσωπο

ΜΟΝΟΠΤΩΤΑ ΡΗΜΑΤΑ:

με γενική

- μνήμη-λήθη
- φροντίδα-επιμέλεια-πειθώ (και τα αντίθετά τους)
- απόλαυση-επιθυμία-συμμετοχή-πλησμονή
- στέρηση-απαλλαγή-χωρισμό-απομάκρυνση
- απόπειρα-επιτυχία-αποτυχία
- εξουσία
- σύγκριση- διαφορά- υπεροχή
- αίσθηση (όχι το ορω)
- έναρξη-λήξη

παραδείγματα:

με δοτική

- φιλική διάθεση-εχθρική διάθεση (όχι τα ὠφελῶ και βλάπτω)
- ευπείθεια-υποταγή-ακολουθία-διαδοχή-προσέγγιση-επικοινωνία-ανάμειξη
- πρέπει ή ταιριάζει
- ομοιότητα-ισότητα-συμφωνία
- σύνθετα με **έν, σύν, επί, ύπό, πρὸς**

παραδείγματα:

με αιτιατική

κύρια πτώση του αντικειμένου

ΔΙΠΤΩΤΑ ΡΗΜΑΤΑ

δύο αιτιατικές	αιτ. + γεν.	αιτ. και δοτ.	γεν. και δοτ.
αἰτῶ, ἐρωτῶ, εἰσπράττω, ἀποκρύπτω, ἀποστερῶ, διδάσκω, ἀναμμνήσκω, κ.λ.π.	ἐστῶ, πληρῶ, μεστῶ, κενῶ ἀκούω, μανθάνω, πληροφοροῦμαι, κ.λ.π.	λέγω, δείκνυμι, ὑπισχνοῦμαι, δίδωμι, φέρω, διαβάλλω, κ.λ.π. + ρήματα που σημαίνουν εξίσωση, εξομοίωση, μείξη	μετέχω κοινωνῶ μεταδίδωμι παραχωρῶ κ.λ.π. παραδείγματα:
αντικ. + σύστοιχο παραδείγματα:	πωλῶ, ὠνοῦμαι ΠΡΟΣΟΧΗ: τα ρήματα ψυχικού πάθους ἔχουν δίπλα τους γενική της αιτίας θαυμάζω, ὀργίζομαι, μακαρίζω, αἰτιῶμαι, κ.λ.π. παραδείγματα:	παραδείγματα:	

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΚΑΙ ΣΥΣΤΟΙΧΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ (ΠΑΝΤΟΤΕ ΣΕ ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ)

- **Εξωτερικό** ονομάζεται το αντικείμενο που υπάρχει εξ αρχής, δηλ. πριν ενεργήσει το υποκ. του ρήματος
- **Εσωτερικό** αντικείμενο: 1. **του αποτελέσματος** (προέχεται από την ενέργεια του υποκ. π.χ. ποιῶ ναῦς, γράφω ἐπιστολήν κ.λ.π.)
2. **σύστοιχο ή κυρίως εσωτερικό** (προέρχεται από την ίδια ρίζα του ρήματος ή από τη ρίζα συγγενούς ρήματος, γι αυτό θεωρητικά όλα σχεδόν τα ρήματα ἔχουν σύστοιχο)

Το σύστοιχο αντ. πολλές φορές παραλείπεται και παραμένει μόνο ο επιθετικός προσδιορισμός ή αμετάβλητος ή σε **ουδέτερο γένος και πληθ. αριθμό**, σπάνια όμως και στον ενικό. Αυτός ο προσδιορισμός λέγεται **σύστοιχο** αντικείμενο ή **επιθετικός προσδ. του παραλειπομένου συστοίχου αντικ.**

(Π.χ. Μ'ἀρέσει να μη λέω πολλά)